บทที่ 22

สกุลเฮ่อมิใช่ผู้ดีใหม่ แม้จะน่ากริ่งเกรงไม่น้อยแต่ก็ไม่มีทางกระทำเรื่อง 'แรกยโสหลังนบนอบ' ถึงขนาดตะเพิดคนออกจากประตูบ้าน

ท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อปฏิบัติต่อถังฟั่นด้วยมารยาท ทั้งยังสั่งให้บ่าวไพร่ต้อนรับขับสู้อย่างดี แต่ข่าวที่ถังฟั่นถูกถอดตำแหน่งยังคงสะพัดไปทั่วสกุลเฮ่ออย่างรวดเร็ว แม้แต่อำเภอเซียงเหอยังได้ยินข่าวนี้เช่นกัน

ผู้ไม่ทราบข้อเท็จจริงย่อมมีจิตคิดชมดูเรื่องสนุก แม้คุณชายใหญ่สกุลเฮ่อจะเป็นถึงเจ้าเมืองขั้นสี่ แต่ขุนนางท้องถิ่นไม่เหมือนขุนนางเมืองหลวง เดิมทีทุกคนคิดว่าสกุลเฮ่อแลดูมีเกียรติเพราะมีญาติที่เกี่ยวดองกันเป็นถึงขุนนางเมืองหลวง คราวนี้พวกเขาหากไม่รู้สึกเสียดายแทนถังฟั่น ก็คิดว่าถังฟั่นคงยากหวนคืนตำแหน่ง น่ากลัวว่าสกุลเฮ่อคงขาดฐานบารมีที่แข็งแกร่งไปอีกคนแล้ว

สำหรับความคิดของฝ่ายสตรีย่อมต่างจากพวกบุรุษเป็นธรรมดา ความสนใจของพวกนางกลับมุ่งไปที่ตัวถังอวี๋

บุพการีของถังอวี๋ล่วงลับนานแล้ว หากกล่าวว่าไร้ที่พึ่งพิงก็ไม่นับว่าเกินเลย ถังอวี๋คิดอย่างไรไม่ทราบได้ แต่ตัวถังฟั่นเองกลับหาแยแสไม่ ผู้อื่นดูแคลนเขาสำหรับเขาไม่เจ็บไม่คันสักนิด เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่อาจอยู่ที่นี่ตลอดไป สิ่งที่เขากังวลจึงมีเพียงพี่สาวและหลานชาย

ถังฟั่นเคยแอบถามถังอวี๋ ถังอวี๋กลับยิ้มกล่าว 'เป็นขุนนางเดิมทีก็คืองานที่อกสั่นขวัญแขวนอยู่แล้ว เมื่อก่อนเจ้าชื่นชอบ ข้าย่อมดีใจด้วย ตอนนี้ไม่ได้

เป็นแล้วเจ้าก็อย่าท้อแท้ ขอเพียงเจ้าเบิกบานใจ พี่สาวก็เบิกบานใจ ส่วนถ้อยคำปรามาสของผู้อื่นข้าได้ยินน้อยอยู่หรือ หากใส่ใจทุกเรื่องคงไม่ต้องใช้ชีวิตกันแล้ว วางใจเถอะ!'

ในความคิดของถังฟั่น บนโลกนี้ไม่มีพี่สาวคนใดประเสริฐไปกว่าถังอวี๋แล้ว เมื่อนางกล่าวเช่นนี้ ถังฟั่นก็ไม่ซักไซ้อีก เพียงให้พวกเหยียนหลี่กับเฉียนซันเอ๋อร์ไปสืบข่าวเงียบๆ

เขามอบของกำนัลที่นำมาจากเมืองหลวงให้พี่สาว เพราะถังฟั่นไม่รู้จักสกุลเฮ่อดีพอ ไม่ทราบว่าผู้ใดต้องให้ความใส่ใจ ผู้ใดสามารถมองข้ามได้ จึงยกให้เป็นหน้าที่ของถังอวี๋ทั้งหมด ตัวเขาเองพำนักอยู่ในเรือนไม้ไผ่ที่สกุลเฮ่อจัดเตรียมไว้ให้ ทุกวันสนทนาความหลังกับพี่สาว พาเสี่ยวเฮ่อออกไปเที่ยวนอกบ้าน วันเวลาก็ผ่านไปอย่างมีรสชาติเช่นกัน

มีคำสั่งของท่านผู้เฒ่า บ่าวไพร่จึงไม่กล้าเสียมารยาท ทว่านายท่านของแต่ละเรือนกลับมีการตอบสนองอยู่บ้าง สิ่งที่สะท้อนเด่นชัดที่สุดก็คือแรกเมื่อถังฟั่นมาถึงพวกเขาแต่ละคนต่างกระตือรือร้นออกนอกหน้า โดยเฉพาะเฮ่อเซวียนที่ถึงกับจูงมือเขา คำก็พี่รุ่นชิงสองคำก็พี่รุ่นชิง ต่อมาทราบข่าวถังฟั่นถูกถอดตำแหน่ง เฮ่อเซวียนก็แทบไม่มาเหยียบเรือนไม้ไผ่อีกเลย หากเผอิญพบเจอถังฟั่นข้างนอกและอีกฝ่ายเชิญกลับเรือนไม้ไผ่สนทนา เขาแม้ยังคงท่าทีฉันมิตร ทว่าปฏิเสธได้ก็ปฏิเสธ

นี่เป็นเรื่องปกติของมนุษย์ บนโลกนี้มีคนไม่ตระหนี่กับการ 'เติมบุปผาบนผ้าดิ้นแพร' อยู่มาก กลับน้อยคนนักที่สามารถทำได้ถึงขั้น 'ส่งถ่านกลางหิมะ' ด้วยเหตุนี้ถังฟั่นย่อมไม่ใช้มาตรฐานอันสูงส่งไปเรียกร้องคนสกุลเฮ่อ เดิมทีทุกคนก็แค่ปฏิบัติไปตามธรรมเนียมเท่านั้น ถึงชนรุ่นก่อนคบหาแน่นแฟ้น แต่นั่นเป็นเรื่องในอดีต จึงมีเพียงท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อคนเดียวที่เขายังคงให้ความเคารพไม่เปลี่ยนแปร

ตั้งแต่น้าเล็กมา เฮ่อเฉิงก็มีอิสระเต็มที่ ใต้คำอนุญาตของบิดามารดา เขาขอลาหยุดจากสำนักศึกษาเพื่อคอยเป็นเพื่อนน้าเล็กโดยเฉพาะ ถังฟั่นนอกจากพาเขาเดินเที่ยวในเมือง ซื้อของเล่นหลากชนิดให้เขา ยามว่างยังช่วย

สอนการบ้านเขาอีกด้วย

คลุกคลีมากเข้าถังฟั่นก็รู้สึกว่าเฮ่อเฉิงคนนี้รู้ความมาก ชวนให้ผู้คนเอ็นดู

ไม่ต้องอื่นไกล แค่ตอนที่เห็นมีคนมาหาถังฟั่น เขาจะเอ่ยขอตัวโดยไม่ต้องให้บอก หากถังฟั่นขอให้เขาอยู่ต่อ เขาจะยืนเรียบร้อยอยู่ด้านข้างโดยไม่ส่งเสียง ถังฟั่นเคยถามตนเอง ตอนที่ตนอายุเท่าเฮ่อเฉิงยังขึ้นต้นไม้เก็บรังนกฉวยจังหวะบิดามารดาเผอเรอ วิ่งไปจับปลาหลี่อวี๋ในสระบัว เทียบกันแล้วเฮ่อเฉิงน้อยถือได้ว่าสุภาพอ่อนโยน สงบเสงี่ยมเจียมตัวที่สุดแล้ว

แต่เพราะเหตุนี้ถังฟั่นจึงรู้สึกเป็นห่วง ตามหลักแล้วเด็กวัยนี้สมควรกระโดดโลดเต้นเล่นซุกซนไปทั่ว ซ้ำยังเป็นถึงคุณชายน้อยตระกูลขุนนาง ปราศจากเรื่องชวนทุกข์เยี่ยงเด็กยากจนทั่วไป อุปนิสัยจึงไม่ควรเงียบขรึมเช่นนี้ถึงจะถูก คิดว่าคงเป็นเพราะเติบโตอยู่ในสภาพแวดล้อมกดดัน จึงบ่มเพาะให้กลายเป็นคนพูดน้อย

ทว่าเด็กก็คือเด็ก หลังความกระดากอายและกลัวคนแปลกหน้าในตอนแรก เฮ่อเฉิงก็ยอมรับน้าเล็กที่อ่อนโยนน่าใกล้ชิดและยินดีเป็นเพื่อนเล่นกับเขาคนนี้อย่างรวดเร็ว บนใบหน้ามีรอยยิ้มมากขึ้น บนร่างกายก็เริ่มมีเค้าเฉกเช่นคนวัยเดียวกัน

วันนี้ถังฟั่นกำลังสอนเขาเขียนอักษร สาวใช้มารายงานว่าเหยียนหลี่กับเฉียนซันเอ๋อร์มาขอพบ

แม้เรือนนี้เป็นเพียงเรือนที่อยู่ติดกัน ไม่ค่อยมีสมาชิกฝ่ายหญิงของสกุลเฮ่อเข้าออก แต่เพราะพี่สาวของถังฟั่นอาจเข้ามาเป็นครั้งคราว เพื่อไม่ให้เกิดข้อครหาถังฟั่นจึงไม่กล้าให้พวกเหยียนหลี่เข้าออกโดยตรง เลี่ยงการปะทะกัน

เฮ่อเฉิงเพิ่งเขียนอักษรเสร็จชุดหนึ่ง เงยหน้ามองมา

ถังฟั่นลูบศีรษะเขา "เจ้าออกไปเล่นก่อนสักครู่"

เฮ่อเฉิงพยักหน้าอย่างว่าง่าย เอ่ยว่าหลานขอตัวก่อน แล้วตามสาวใช้ออกไป

ไม่นานเหยียนหลี่กับเฉียนซันเอ๋อร์ก็เดินเข้ามา หลังคารวะตามธรรมเนียมจึงแยกย้ายนั่งลง

ถังฟั่นถาม "ได้ความแล้ว?"

คำพูดนี้ไม่มีหัวไม่มีท้าย แต่พวกเหยียนหลี่กลับทราบว่าถังฟั่นสอบถามถึงเรื่องใด

เฉียนซันเอ๋อร์มองหน้าเหยียนหลี่ เห็นอีกฝ่ายไม่มีทีท่าเปิดปากจึงเอ่ยขึ้นก่อน "ข้าน้อยสืบมาแล้ว นายหญิงรองอยู่ในบ้านสกุลเฮ่อไม่สู้สุขสบายนัก"

มือของถังฟั่นซึ่งกำลังเปิดฝาถ้วยชาอยู่ชะงักเล็กน้อย "หมายความว่ากระไร"

เฉียนซันเอ๋อร์กล่าวตอบ "ได้ยินว่าในบรรดาบุตรชายทั้งสามของสกุลเฮ่อ คนที่ท่านผู้เฒ่าโปรดปรานที่สุดกลับเป็นบุตรคนที่สาม หรือก็คือเฮ่อเซวียน ส่วนบุตรคนโตรับราชการที่เมืองอื่น ปีหนึ่งกลับบ้านนับครั้งได้ และยามนี้เฮ่อเซวียนสอบติดราชการ นับได้ว่าเชิดชูวงศ์สกุล เป็นคนหนุ่มมากความสามารถ เทียบกันแล้วนายท่านรองจึงไม่เป็นที่สะดุดตานัก"

ถังฟั่นผงกศีรษะขึ้นลง "ย่อมมากกว่าแค่ไม่เป็นที่สะดุดตา เกรงว่าพี่เขยผู้เย่อหยิ่งถือดีของข้าเมื่ออยู่ท่ามกลางวงรัศมีอันเจิดจ้าของบรรดาพี่น้องคงทำใจยอมรับไม่ได้กระมัง"

"ขอรับ ได้ยินว่าก่อนหน้านี้นายท่านรองเคยเรียกร้องขอแบ่งสมบัติ โดนท่านผู้เฒ่าก่นด่าเสียยกใหญ่ ต่อมาก็ไม่พูดถึงอีก" เฉียนซันเอ๋อร์กล่าวต่อ

"แล้วพี่สาวข้าเล่า" ถังฟั่นถาม

เฉียนซันเอ๋อร์ชำเลืองไปด้านข้างแวบหนึ่ง "พวกบ่าวในสกุลเฮ่อบอกว่า..."

เหยียนหลี่เตะเขาเท้าหนึ่ง "เลิกยึกยักได้แล้ว รีบพูด!"

เฉียนซันเอ๋อร์ร้องโอ๊ยคำหนึ่งแล้วรีบเล่าต่อ "พวกนั้นบอกว่าสามีของนายหญิงรองเป็นคนไม่เอาไหน ซ้ำยังไม่มีสกุลภรรยาหนุนหลัง ชีวิตลำเค็ญไม่น้อย บ้านสกุลเฮ่อต้อนรับแขกไม่ขาดสาย จึงต้องรับรองฝ่ายสตรีของครอบครัวขุนนางทั้งหลายอย่างเลี่ยงไม่ได้ ค่าใช้จ่ายที่สกุลเฮ่อจัดสรรให้มีจำกัด นายหญิงใหญ่ไม่ได้อยู่ที่นี่ นายหญิงสามมีทางบ้านเดิมจุนเจือ มีก็แต่นายหญิงรองที่ไม่มีเงินมากพอ จึงต้องให้สาวใช้เอาสินเดิมออกไปจำนำอยู่บ่อยๆ"

ถังฟั่นขมวดคิ้วเป็นปม "พี่หญิงลำบากยากแค้นถึงเพียงนี้เชียวหรือ แต่

นางไยไม่บอกข้า"

เฉียนซันเอ๋อร์แสร้งทำท่าถอนใจ "ใต้เท้า ท่านเพียบพร้อมทั้งบุ๋นบู๊ ข้าน้อยเลื่อมใสมานาน แต่เรื่องระหว่างสตรีในตระกูลใหญ่ ท่านหาเข้าใจไม่"

"เพียบพร้อมทั้งบุ๋นบู๊อะไรกัน ใช้คำไม่เป็นก็อย่าใช้ส่งเดช พูดราวกับเจ้าเข้าใจสตรีเสียเต็มประดา" ถังฟั่นด่ายิ้มๆ

เฉียนซันเอ๋อร์หัวเราะคิก "เมื่อก่อนข้าน้อยบุกเหนือล่องใต้ ทำแต่เรื่องชั่วช้าสามานย์ ย่อมได้ยินเรื่องราวในรั้วในเรือนมากมายเป็นธรรมดา ไม่เหมือนใต้เท้าที่เป็นคนใหญ่คนโต..."

"วาจาไร้แก่นสารของเจ้าช่างล้นเหลือเสียจริง" เหยียนหลี่พูดเหน็บ

เฉียนซันเอ๋อร์มุ่ยปาก กล้าเคืองมิกล้าแย้ง จึงอธิบายต่อ "ท่านคิดดู แป้งชาดประทินโฉมต้องใช้เงินซื้อ คบหาพวกสตรีสกุลอื่น คนนี้จัดงานเบญจมาศเลี้ยงท่าน ภายหลังท่านมิใช่ต้องจัดงานโบตั๋นเลี้ยงคืนผู้อื่นหรอกหรือ ยังมีอีกผู้อื่นแต่งงานเอย ลูกครบเดือนเอย เหล่านี้ล้วนต้องแสดงน้ำใจทั้งสิ้น ต่อให้คนไม่ไป ของขวัญของฝากก็ต้องถึง คนทั่วไปยังเป็นเช่นนี้ สกุลเฮ่อมิยิ่งละเอียดซับซ้อนกว่าหรือ"

ถังฟั่นพยักหน้า "ก่อนพี่สาวข้าออกเรือน ไปมาหาสู่กับสหายสนิทอยู่เนืองๆ ค่าใช้จ่ายไม่น้อยจริงๆ"

เฉียนซันเอ๋อร์พูดต่อ "ยังมีอีกขอรับ ข้าน้อยได้ยินว่าการเข้าเรียนในสำนักศึกษาไม่ต้องใช้เงินก็จริง แต่นายน้อยเป็นทายาทที่เกิดจากภรรยาเอก ค่ากราบอาจารย์ ค่าหมึกพู่กันย่อมไม่อาจน้อยหน้าผู้อื่น อีกอย่างแม้ทุกวันนี้นายท่านรองจะเป็นแค่ซิ่วไฉ แต่ก็มีมิตรสหายจำนวนหนึ่งที่ต้องสมาคม ซึ่งแน่นอนว่าใช้เงินไม่น้อย ค่าใช้จ่ายที่สกุลเฮ่อจัดสรรให้เพียงพอจับจ่ายในชีวิตประจำวันเท่านั้น ส่วนรายจ่ายอื่นๆ ที่เกินมาล้วนต้องหามาโปะเองทั้งสิ้น ได้ยินว่าบ้านเดิมของนายหญิงสามเป็นมหาเศรษฐีของเมืองนี้ บวกกับนายท่านสามเป็นที่รักใคร่ของบิดามารดา โดยปกติฮูหยินผู้เฒ่าย่อมต้องจุนเจือพวกเขาเป็นธรรมดา ขณะที่นายท่านรองกับนายหญิงรองคงได้แต่หาทางเอาเอง"

ถังฟั่นคิดไม่ถึงว่าเฉียนซันเอ๋อร์จะสอบถามได้ละเอียดลออปานนี้ จึง

เอ่ยชม "เจ้าไม่พูด ข้าคงมิได้ใส่ใจสังเกตถึงสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นก็แปลว่าพี่สาวพี่เขยข้าอยู่อย่างอัตคัดขัดสนจริงๆ"

เฉียนซันเอ๋อร์โพล่ง "หากนายท่านรองสอบผ่านเป็นจวี่เหริน ความเป็นอยู่อาจดีขึ้นมาก แต่หลายปีนี้เขาก็สอบไม่ติดสักที เฉพาะค่าตำรากับหมึกพู่กันในแต่ละปีก็มิใช่น้อยๆ แล้ว"

เหตุที่จวี่เหรินกับซิ่วไฉแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดนั้น ลองคิดดูง่ายๆ หากเฮ่อหลินสอบได้จวี่เหรินก็จะเข้ารับราชการได้ ต่อให้เขาสอบจิ้นซื่อไม่ผ่านก็ไม่เป็นไร อาศัยความสัมพันธ์ของสกุลเฮ่อวิ่งเต้นหาหมวกนายอำเภอหรือผู้ช่วยนายอำเภอให้เขาสักใบก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอันใด

เช่นนี้เฮ่อหลินก็เท่ากับย่างเท้าเข้าสู่แวดวงขุนนางแล้ว ต่อให้ถูกส่งไปอำเภอทุรกันดารก็สามารถมีรายรับสีเทาไม่น้อย เทียบกับขุนนางเมืองหลวงขั้นห้าของหน่วยงานที่ไร้เงินผ่านมือเช่นถังฟั่นยังเหนือกว่ามากนัก ถึงตอนนั้นก็สามารถเลี้ยงดูลูกเมียให้สุขสบายได้เช่นกัน

แต่ปัญหาอยู่ที่เขาสอบไม่ผ่านสักที หลายปีผ่านไปยังคงเป็นได้แค่ซิ่วไฉ แม้กล่าวว่าซิ่วไฉสามารถเป็นอาจารย์สอนหนังสือได้ แต่เฮ่อหลินเป็นคุณชายสกุลเฮ่อ ไหนเลยจะออกไปทำให้สกุลเฮ่อเสื่อมเสียหน้าตาได้ นี่เท่ากับสิบกว่าปีมานี้ผลาญเวลาไปโดยสูญเปล่า ได้แต่พึ่งพาเงินเลี้ยงดูจากสกุลเฮ่อและสินเดิมของภรรยาดำรงชีพไปวันๆ

ล้วนกล่าวว่าซิ่วไฉไส้แห้งๆ ไม่เคยมีผู้ใดกล่าวว่าจวี่เหรินไส้แห้งก็ด้วยสาเหตุนี้นั่นเอง

ต่อให้เป็นบิดามารดาที่รักลูกปานใด เห็นบุตรชายอายุสามสิบเศษยังหาความสำเร็จไม่ได้สักเรื่อง เกรงว่าก็ต้องมีวาจาคับใจบ้าง ยิ่งกว่านั้นสกุลเฮ่อมิได้ขาดแคลนบุตรที่มีความสามารถ ฉะนั้นเจ้ามีสิทธิ์อันใด สิบกว่าปีสอบไม่ผ่าน วันๆ วางท่าราวกับผู้อื่นติดหนี้และยังให้ผู้อื่นมาเอาอกเอาใจอีก

สรุปแล้วเวลานี้เฮ่อหลินตกอยู่ในสภาพเช่นนี้นั่นเอง

เฉียนซันเอ๋อร์พูดจบก็ถึงคราวเหยียนหลี่กล่าวบ้าง

"คืนวานพี่สาวกับพี่เขยท่านทะเลาะกันยกหนึ่ง" เขาบอก

เขาคงเอาหูแนบฝาห้องของสามีภรรยาคู่นั้นแน่แล้ว

ถังฟั่นถาม "เพราะข้า?"

เหยียนหลี่พยักหน้า แล้วส่ายหน้า "ตอนแรกใช่ ต่อมาไม่ใช่"

"พวกเขาพูดอะไรบ้าง"

"แรกเริ่มพี่เขยท่านพูดว่าท่านอุตส่าห์มาทั้งที ให้พี่สาวท่านเกลี้ยกล่อมให้ท่านอยู่ต่อสักหลายวัน"

ถังฟั่นน้ำเสียงฉงน "ดูท่าพี่เขยแม้หลายคราสอบไม่ผ่าน ในใจคับแค้นอยู่บ้าง อุปนิสัยกลับยังประเสริฐ แล้วไยจึงทะเลาะกันเล่า"

เหยียนหลี่กล่าว "พี่เขยท่านบอกว่าหลังทราบข่าวท่านถูกถอดตำแหน่ง คนในบ้านพวกเขาแต่ละคนก็หวั่นไหวไม่เป็นสุข โดยเฉพาะน้องสามที่วิตกว่าจะกระเทือนถึงการสอบฮุ่ยซื่อในปีหน้า นั่นสามารถทำให้คนในบ้านเป็นทุกข์ได้ เขารู้สึกสบายใจยิ่ง"

"..." ถังฟั่นถึงกับอึ้งพูดไม่ออก ดูท่าเขาจะประเมินพี่เขยสูงเกินไป

เหยียนหลี่กล่าวต่อ "พี่สาวท่านจึงว่าท่านผู้เฒ่าไม่ใช่คนเช่นนั้น นางให้เขาเข้าหากับผู้ใหญ่ให้ดี ท่านผู้เฒ่าจึงจะยอมแบ่งสมบัติให้ พี่เขยท่านกลับบอกว่าเขาต้องคอยขัดแข้งขัดขาพวกนั้นจึงจะได้ ไม่อย่างนั้นถ้าต้องอยู่ใต้ชายคาเดียวกันโดยถูกผู้อื่นหยามหมิ่นดูแคลนตลอดเวลา ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ทานทนมิได้"

"จากนั้นเล่า" ถังฟั่นถาม

"พี่สาวท่านบอกว่าเขาทำเช่นนี้รังแต่จะหาความยุ่งยากใส่ตัว ให้เขาเปิดใจกว้าง ปากคอของคนถ่อยทั้งหลายอย่าได้นำพาใส่ใจ ในสนามสอบมีผู้สมัครสอบที่เส้นผมหงอกขาวมากมายนับไม่ถ้วน แล้วบอกอีกว่าตอนนี้เขาเพิ่งสามสิบสี่ ยังมีโอกาสอีกมาก"

ถังฟั่นผงกศีรษะ "พี่สาวข้าปลอบโยนถึงเพียงนี้ พี่เขยคงรับฟังบ้างกระมัง"

เหยียนหลี่เอ่ยเสียงอ่อนใจ "แต่พี่เขยท่านกลับมีโทสะขึ้นมา ติว่าพี่สาวท่านแช่งเขาให้สอบถึงอายุแปดสิบก็ยังสอบไม่ติด"

"..." ถังฟั่นรู้สึกสับสนยุ่งเหยิง

เหยียนหลี่กล่าว "พี่เขยท่านได้ยินว่าพี่สาวท่านเอาของไปจำนำอีกแล้ว จึงต่อว่านางว่าจงใจให้เขาเสียหน้า ยังถามนางอีกว่าได้มาฟ้องท่านหรือไม่ พี่สาวท่านว่าไม่ได้ฟ้อง เขาไม่เชื่อ ทั้งคู่จึงถกเถียงกันยกใหญ่ ต่อมาพี่สาวท่านก็ฟูมฟายจากไป"

คนทั่วไปได้ยินเรื่องสามีภรรยาทะเลาะเบาะแว้งเดิมสมควรกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ทว่าองครักษ์เสื้อแพรมีหน้าที่สืบเสาะเรื่องราวข่าวสาร กระทั่งดักฟังปีศาจเปิดศึกวิวาทะสามร้อยยกเหยียนหลี่ก็ยังหน้าไม่เปลี่ยนสี ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องหยุมหยิมเหล่านี้

เขาเห็นถังฟั่นนิ่งงันจึงกล่าว "ความเข้าใจผิดที่พี่เขยท่านมีต่อพี่สาวท่านคล้ายว่าลึกมาก วาจาตักเตือนใดๆ ล้วนฟังไม่เข้าหู"

ถังฟั่นผงกศีรษะ ถอนใจทีหนึ่ง "นั่นสิ เดิมข้าเข้าใจว่าเขาเพียงหยิ่งทะนงเกินไป รับไม่ได้กับความรู้สึกท้อแท้จากที่อดีตมีแต่คนสรรเสริญเยินยอ แต่บัดนี้กลับสอบไม่ผ่านแม้แต่ตำแหน่งจวี่เหริน คิดไม่ถึงว่าปมในใจเขาจะลึกล้ำปานนี้ หากไม่ได้พวกเจ้าช่วยเหลือ ลำพังพี่สาวข้าคนเดียว ข้าคงไถ่ถามไม่ได้ความอันใด เหล่าเหยียน ให้เจ้าสืบสาวเรื่องราวพวกนี้ช่างเป็นการเชือดไก่ด้วยมีดฆ่าโคโดยแท้!"

เหยียนหลี่หัวเราะฮ่าๆ "นี่จะเป็นไรไป ดีกว่าปล่อยเวลาสูญเปล่า ทว่าคุณชายมีแผนอันใด ดูท่าพี่สาวท่านอยู่บ้านสกุลเฮ่ออย่างไร้ความสุขจริงๆ"

ถังฟั่นกล่าว "ลำพังพี่สาวข้าคนเดียวคงไม่ยุ่งยาก ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องขบคิดวิธีให้พวกเขา 'หย่าโดยสมัครใจ' ให้ได้ จากนั้นก็หาคู่ครองที่ดีกว่านี้ให้นาง ต้าหมิงของพวกเรามีสตรีแต่งงานใหม่ออกถมไป และแต่งได้ดีกว่าเดิมก็มีจำนวนมิใช่น้อย ข้าไม่อาจให้พี่สาวทนทุกข์อยู่กับความไม่เป็นธรรม แต่ตอนนี้กลับยุ่งยากแล้ว การหย่าโดยสมัครใจ สามีภรรยาต้องยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่ายจึงสามารถกระทำได้ ต่อให้พี่เขยข้าเห็นด้วย ข้ายังมีหลานอีกคนหนึ่ง พี่สาวคงไม่อาจตัดใจจากเจ้าเจ็ดแล้วไปกับข้าแน่ เรื่องนี้ยังต้องขบคิดให้ดีก่อน ทุกสิ่งล้วนยึดความสมัครใจของพี่สาวข้าเป็นที่ตั้ง หากนางไม่เต็มใจ ผู้ใดก็ไม่สามารถบีบบังคับนาง ข้าก็เช่นกัน"

ดังคำว่าแต่ละบ้านล้วนมีปัญหาแก้ไม่ตก ขุนนางเที่ยงธรรมยากตัดสินเรื่องครอบครัว เหยียนหลี่กับเฉียนซันเอ๋อร์ต่างหดหู่ใจ เฉียนซันเอ๋อร์ถึงกับถอนใจ "จริงแท้ที่สุด สตรีกลัวแต่งเจ้าบ่าวผิด โดยเฉพาะแต่งเข้าตระกูลใหญ่ ระเบียบปฏิบัติมากมาย ผิดเพียงครั้งก็จะถูกนินทา ยากแท้ ยากจริงๆ"

เหยียนหลี่ยิ่งมองยิ่งหมั่นไส้ อยากเตะเขาสักที "เลิกเสแสร้งได้แล้ว ทำเป็นจีบปากจีบคออย่างกับคุณหนูตระกูลใหญ่ ข้าเห็นแล้วพะอืดพะอม"

เฉียนซันเอ๋อร์เบี่ยงหลบว่องไวก่อนหัวเราะคิก "ใต้เท้า ท่านยังไม่ทราบเหล่าเหยียนมีนางในดวงใจแล้ว ทั้งยังเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่เสียด้วย"

แม้ถังฟั่นกำลังกลัดกลุ้มเรื่องจะช่วยพี่สาวอย่างไร ครั้นได้ยินคำพูดของเฉียนซันเอ๋อร์ก็อดแปลกใจมิได้ "เจ้าต้องตาใครเข้าแล้ว"

เหยียนหลี่กระดากเล็กน้อย เฉียนซันเอ๋อร์กลับปากไว ชิงพูดก่อน "เป็นคุณหนูแปดสกุลเฮ่อ"

ถังฟั่นนึกออกแล้ว คุณหนูแปดคนนั้นเป็นน้องสาวของพี่เขยเขา ทว่าเกิดจากอนุ

"เหล่าเหยียน ที่ซันเอ๋อร์พูดเป็นความจริงหรือ"

ปกติเหยียนหลี่บุคลิกผ่าเผย เวลานี้กลับเก้อเขิน "แค่เจอหน้าโดยบังเอิญหนเดียว ตอนที่ไปสืบข่าวให้คุณชายคราวก่อน..."

ถังฟั่นยิ้มกล่าว "ไว้ข้าจะลองเลียบเคียงให้เจ้าดู หากเจ้าต้องตาคุณหนูที่เกิดจากภรรยาเอก ข้าอาจช่วยไม่ได้ แต่คุณหนูที่เกิดจากอนุยังพอไหว หากนางยังไม่มีคู่หมั้นคู่หมายและท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อเห็นด้วย ด้วยฐานะของเจ้าก็นับว่าคู่ควรกันดี"

เหยียนหลี่กล่าวเสียงรวนเร "สกุลเฮ่อเป็นตระกูลบัณฑิต ข้ากลับเป็นแค่ชนชั้นนักสู้คนหนึ่ง..."

ถังฟั่นปลอบเขา "ไม่ต้องกังวล ข้าจะลองหาโอกาสหยั่งเชิงให้เจ้าก่อน"

เหยียนหลี่ลิงโลด "เช่นนั้นก็ขอบคุณคุณชายแล้ว"

หลังจากล่วงรู้สภาพแท้จริงของพี่สาว ถังฟั่นจึงหาโอกาสพูดคุยกับนางเป็นการส่วนตัว บอกนางว่าเรื่องใดก็ตามล้วนไม่จำเป็นต้องกล้ำกลืนฝืนทน

ไม่ว่าอย่างไรตนก็จะยืนอยู่ข้างนาง ช่วยนางออกหน้า

เรื่องเหยียนหลี่แอบฟังนั้นอย่างไรก็มิใช่เรื่องดี ถังฟั่นมีหรือจะบอกกับพี่สาวว่าตนส่งคนไปดักฟังนางกับพี่เขยทะเลาะกัน เช่นนี้ถังอวี๋เองก็จะเสียหน้า ดังนั้นเขาได้แต่แสดงการสนับสนุนพี่สาวซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยอ้อมค้อม

จนใจที่ถังอวี๋คล้ายตกลงใจเป็นมั่นเหมาะว่าจะปิดบังถังฟั่นถึงที่สุด และไม่ยินดีเห็นถังฟั่นซึ่งอุตส่าห์มาเยี่ยมกลับต้องวิตกด้วยเรื่องของตน หนำซ้ำนี่เป็นเรื่องในครอบครัวของสกุลเฮ่อ ในแง่กฎหมายแล้ว ตราบใดที่เฮ่อหลินมิได้มีพฤติการณ์ทุบตีภรรยาหรือยกอนุขึ้นแทนภรรยาเอก ถังฟั่นก็ไม่มีสิทธิ์แทรกแซง

อีกประการหนึ่งคือตอนนี้ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างในสกุลเฮ่อก็ใช่ว่าปฏิบัติต่อเขาไม่ดี โดยเฉพาะเฮ่อหลินยังคงแสดงออกต่อหน้าเขาอย่างเป็นปกติ ถังฟั่นจึงยังหาเหตุผลไปละลาบละล้วงไม่ได้

หลังจากใช้ชีวิตในสกุลเฮ่อหลายปี สภาพแวดล้อมรอบกาย รวมทั้งสายใยที่มีต่อเฮ่อเฉิงก็เพียงพอให้ถังอวี๋แปรเปลี่ยนจากสาวน้อยที่เปิดเผยตรงไปตรงมา กลายเป็นสตรีที่อดกลั้นและปรับตัวเข้ากับจังหวะชีวิตในสกุลเฮ่อเพื่อบุตรชายของตนเอง

ต่อให้เป็นถังฟั่นที่สติปัญญาเฉียบแหลม เผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ยังคงอับจนหนทาง ได้แต่พำนักที่นี่ รอสังเกตการณ์อีกที

วันนี้เหวยเซ่อ คหบดีของอำเภอเซียงเหอจัดงานเลี้ยงที่บ้านสกุลเหวย เชื้อเชิญขุนนางและเศรษฐีทั้งอำเภอไปร่วมกินดื่มในงานเลี้ยงครบเดือนของบุตรชายตนเอง

เหวยเซ่อเป็นบิดาของเหวยซื่อภรรยาเฮ่อเซวียน เขาเป็นบัณฑิตซิ่วไฉ ครั้งยังหนุ่มเขาก็เหมือนกับเฮ่อหลิน สอบหลายครั้งไม่ผ่าน แต่เหวยเซ่อไม่หยิ่งทะนงเช่นเฮ่อหลิน เขาสำนึกว่าตนเองสอบต่อไปอาจสูญเวลาทั้งชีวิต ดังนั้นจึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวละทิ้งเส้นทางรับราชการ หันมาทำการค้า

จักรพรรดิไท่จู่เกลียดชังการทุจริตติดสินบนเข้ากระดูก และพานไม่ชอบใจพวกพ่อค้าวาณิชไปด้วย จึงตั้งกฎห้ามไม่ให้ขุนนางขั้นสี่ขึ้นไปประกอบการค้า

ถึงขั้นออกนโยบายสำมะโนครัวพ่อค้าเช่นนี้ออกมา ทว่าคนที่สอบผ่านซิ่วไฉย่อมแตกต่างจากพ่อค้าทั่วไป เหวยเซ่ออาศัยฐานะซิ่วไฉนี้รู้จักมักจี่กับเศรษฐีมีชื่อและขุนนางในอำเภอเซียงเหอจนถึงศาลซุ่นเทียน บวกกับสติปัญญาและวิธีการอันเฉียบคมของเขา ภายในเวลายี่สิบปีเศษก็สะสมทรัพย์สมบัติได้อักโข จากคำบอกเล่าของถังอวี๋ กิจการร้านข้าวสารร้านเกลือในอำเภอนี้ สกุลเหวยครอบครองไปกว่าครึ่งแล้ว

ช่วงสมัยนี้กิจการค้าเกลือเป็นของทางการ พ่อค้าคนใดใคร่ค้าขายเกลือจำเป็นต้องหาใบอนุญาตเบิกเกลือให้ได้ก่อน การที่เหวยเซ่อสามารถดำเนินกิจการค้าเกลือได้นั้นแสดงให้เห็นว่าเขามีเส้นสายไม่ธรรมดา และการที่เหวยซื่อซึ่งอยู่ในฐานะบุตรสาวของซิ่วไฉสามารถแต่งเข้าสกุลเฮ่อได้ย่อมต้องเกี่ยวข้องกับสาเหตุนี้แน่นอน

เมื่อมีกำลังทรัพย์ขุมใหญ่ของบ้านเดิมจุนเจือ เหวยซื่อจึงไม่จำเป็นต้องเฝ้ารอเงินเลี้ยงดูจากสกุลเฮ่อเหมือนกับถังอวี๋

นอกจากเหวยซื่อที่เป็นบุตรสาวคนโตซึ่งเกิดจากภรรยาเอกแล้ว เหวยเซ่อยังมีบุตรสาวอีกสี่คน ล้วนเกิดจากอนุทั้งสิ้น สกุลเหวยมีทรัพย์สมบัติมหาศาลกลับไม่มีบุตรชายแม้สักคน เหวยเซ่อย่อมร้อนใจเป็นธรรมดา

หลังจากภรรยาเอกเสียชีวิต เขาก็ตบแต่งไฉซื่อเป็นภรรยาเอก แต่ไฉซื่อก็มิได้ให้กำเนิดบุตรธิดา

เหวยเซ่อจึงจำใจแต่งอนุติดๆ กันหลายเรือน เสียดายที่ยังคงมีแต่บุตรสาว กว่าจะมีบุตรชายคนนี้ออกมาสักคน สกุลเหวยย่อมเทิดทูนประหนึ่งมุกยอดมงกุฎ นี่เพิ่งอายุครบเดือนก็แทบทนรอจัดงานเลี้ยงอย่างเอิกเกริกไม่ไหว เชื้อเชิญแขกเหรื่ออย่างกว้างขวางเพื่อร่วมฉลองให้บุตรชาย

เห็นได้ว่าภายในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ คุณชายน้อยสกุลเหวยต้องกลายเป็นหัวแก้วหัวแหวนของคนทั้งบ้านอย่างแน่นอน

ทุกคนล้วนเกี่ยวดองเป็นญาติ งานเลี้ยงอายุครบเดือนของคุณชายน้อยสกุลเหวย สกุลเฮ่อย่อมต้องให้เกียรติเป็นธรรมดา แม้แต่ท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อยังรุดไปร่วมงานด้วยตนเอง

เหวยเซ่อทำสิ่งใดล้วนรอบคอบ ทราบว่าตอนนี้ถังฟั่นพำนักอยู่บ้านสกุลเฮ่อ จึงส่งเทียบเชิญให้แก่ถังฟั่นเช่นกัน

ถังฟั่นจึงติดตามพี่สาวพี่เขยมาพร้อมกัน

แม้บัดนี้เขาปราศจากตำแหน่ง แต่ฐานะขุนนางยังอยู่ จึงแตกต่างจากชาวบ้านทั่วไป ไม่อาจต้อนรับตกหล่นได้ ดังนั้นเมื่อไปถึงสกุลเหวย ถังฟั่นจึงถูกเชิญไปยังโต๊ะประธานตัวที่อยู่ค่อนไปทางด้านหน้ามากกว่าโต๊ะของเฮ่อเซวียน

โต๊ะนี้นอกจากเหวยเซ่อซึ่งเป็นประมุขสกุลเหวยแล้ว ยังมีท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อ นายอำเภอเวิง รองนายอำเภอหลิน เสมียนหวัง เป็นต้น รวมทั้งขุนนางคหบดีอื่นๆ ของอำเภอเซียงเหอ ถังฟั่นอยู่ในลำดับที่สี่ เป็นโต๊ะด้านหลังนายอำเภอเวิง จากจุดนี้สามารถมองออกถึงการจัดการอันแยบยลของเหวยเซ่อได้เป็นอย่างดี

เพราะเฮ่อเซวียนเป็นบุตรเขยของเหวยเซ่อ จึงได้ครองโต๊ะประธานหนึ่งที่เช่นกัน

แต่เฮ่อหลินกลับถูกจัดให้นั่งโต๊ะที่สาม โต๊ะนี้ล้วนเป็นสหายในแวดวงการค้าของเหวยเซ่อ ตามหลักแล้วการจัดที่นั่งเช่นนี้ไม่น่ามีปัญหาอันใด แต่เฮ่อหลินกลับรู้สึกว่าเหวยเซ่อดูแคลนเขา จึงจัดให้เขานั่งร่วมโต๊ะกับพวกพ่อค้า

ส่วนถังอวี๋และพวกสตรีแน่นอนว่าเข้ามาถึงก็ต้องแยกกับพวกเขาไปยังจุดที่จัดไว้สำหรับสตรี มิได้นั่งรวมกับแขกเหรื่อฝ่ายชาย

งานเลี้ยงเริ่มขึ้นด้วยบรรยากาศอบอุ่นเป็นกันเอง เหวยเซ่อลุกขึ้นกล่าวขอบคุณเป็นอันดับแรก ในเมื่อเป็นงานเลี้ยงอายุครบเดือนย่อมต้องอุ้มบุตรชายออกมาให้บรรดาแขกเหรื่อชื่นชมรอบหนึ่ง ทุกคนต่างอวยพรด้วยวาจามงคลให้ทารกเติบใหญ่ไร้โพยภัย จากนั้นร่วมคารวะสุรา กินอาหารพลางสนทนาพูดคุย

เนื่องจากฐานะมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของอำเภอเซียงเหอ สุราอาหารของบ้านสกุลเหวยย่อมต้องจัดเตรียมอย่างดี ไม่อ่อนด้อยไปกว่าร้านอาหารใหญ่ในเมืองหลวงสักนิด หนำซ้ำโดยมากเป็นอาหารเจียงหนานซึ่งถูกปากถังฟั่นเป็น

ที่ยิ่ง

ถังฟั่นย่อมหาเกรงใจไม่ แม้เขาจะกินช้ามาก แต่กลับลิ้มชิมอาหารเลิศรสตรงหน้าเกือบทุกชนิดอย่างละเอียดลออ เทียบกับคนอื่นๆ ซึ่งวุ่นวายอยู่กับการเจรจาพาที แน่นอนว่าแขกเยี่ยงเขายิ่งเป็นที่ชมชอบของพ่อครัว

ผู้คนจำนวนมากได้ยินข่าวเรื่องเขาถูกถอดตำแหน่ง คนที่หวังผลดีเลี่ยงผลเสียบนโลกนี้ย่อมมีอยู่มากเป็นธรรมดา ตัวอย่างเช่นเฮ่อเซวียน นี่มิอาจตำหนิเขาได้ แต่ขณะเดียวกันคนที่มีหลักการและหาญกล้าก็มีไม่น้อยเช่นกัน ตัวอย่างเช่นนายอำเภอเวิง

หลังจากนายอำเภอเวิงได้ฟังว่าถังฟั่นถูกถอดตำแหน่งเพราะจาบจ้วงราชเลขาธิการวั่น ก็กลับมีท่าทีกระตือรือร้นต่อถังฟั่นขึ้นมา

ช่วงสมัยนี้บรรดาขุนนางในราชสำนัก คนที่รังเกียจกลุ่มอำนาจของวั่นอันมีมิใช่น้อยๆ ขุนนางเมืองหลวงติดขัดด้วยเกรงจะไม่ก้าวหน้า หลายคนเลือกที่จะนิ่งเฉย แต่ขุนนางท้องถิ่นกลับมิได้หวั่นเกรงปานนั้น นายอำเภอเวิงก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น

น่าเสียดายที่เส้นทางขุนนางของเขามากอุปสรรค เขาสอบได้จิ้นซื่อก่อนถังฟั่นสามปี ทุกวันนี้กลับยังกระเสือกกระสนอยู่ในตำแหน่งนายอำเภอขั้นเจ็ด

ถังฟั่นสนทนากับนายอำเภอเวิงหลายคำก็ค้นพบอย่างตื่นเต้นว่าอีกฝ่ายก็เป็นผู้เลื่อมใสในอาจารย์ชิวจวิ้นของตนด้วย พลันทำให้ทั้งสองเกิดความสนิทชิดเชื้อขึ้นไม่น้อย นายอำเภอเวิงวัยเกือบสี่สิบ วิชาความรู้มิใช่ชั่ว เพียงไม่เจนจัดในอาชีพขุนนาง หลายครั้งได้คะแนนปานกลางจากการประเมินของผู้ตรวจสอบ จึงหมดโอกาสได้รับการปรับเลื่อนตำแหน่ง ทว่าวิชาความรู้ของเขากลับไม่เลวจริงๆ

เปรียบกับการสนทนากับจิ้งจอกเฒ่าเยี่ยงท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อแล้ว ถังฟั่นย่อมยินดีพูดคุยกับนายอำเภอเวิงมากกว่า อาหารมื้อนี้จึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากที่ว่าการอำเภอมีเรื่องราวเล็กน้อย นายอำเภอเวิงจึงขอตัวกลับก่อน ถังฟั่นก็ฉวยโอกาสนี้ออกมาเดินเตร่ คลายฤทธิ์สุรา

สกุลเหวยได้ตระเตรียมมุมพักผ่อนสำหรับแขกเหรื่อไว้พร้อมสรรพ ทั้งมีสาวใช้คอยปรนนิบัติ ตัดขาดภายนอกเพียงคั่นด้วยฉากบังตาผืนหนึ่ง กลับอิสระขึ้นเป็นกอง

ในสายตาถังฟั่นซึ่งชมชอบความเงียบสงบ บริเวณนี้เรียกได้ว่าปลอดโปร่งโล่งใจกว่าภายนอก

เขาเอ่ยปฏิเสธการบีบนวดเท้าของสาวใช้ เพียงขอน้ำคั้นจากผลส้มหนึ่งถ้วย แล้วนั่งอิงเก้าอี้หลับตาพักสมอง

คาดไม่ถึงว่าด้านข้างพลันปรากฏสุ้มเสียงหนึ่ง "อาหารของที่นี่เปรียบกับเรือนเซียนอวิ๋นแล้วยังต่ำทรามกว่ามาก ข้ากินแล้วแทบจะสำรอก!"

สุ้มเสียงนี้เข้ารูหู น้ำคั้นผลส้มที่ถังฟั่นอมอยู่ในปากไม่ทันกลืนลงไป พลันพ่นพรวดออกมา!

เขาผินหน้าประหลาดใจ มองไปยังคนด้านข้างผู้นั้น

อีกฝ่ายอายุราวสามสิบสี่สิบ หนวดเคราครึ้มรัง สวมใส่ชุดยาวคอกลมสีเขียวทะเลสาบ ดูแล้วคล้ายเป็นสหายของเหวยเซ่อ

ทว่าด้วยท่านั่งและสำเนียงเช่นนี้สามารถทำให้ถังฟั่นนึกถึงได้เพียงคนเดียวเท่านั้น

เขากุมหน้าผาก ทอดถอนใจอย่างห้ามไม่อยู่ "ไฉนท่านอยู่ที่นี่ได้"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มรังค้อนด้วยสายตาคราหนึ่ง "เจ้าอยู่ที่นี่ได้ แล้วข้าอยู่มิได้หรือ"

ถังฟั่นมองเขาอย่างงุนงงพลางเอ่ยเสียงแผ่ว "หรือสกุลเหวยเกิดคดีกบฏอันใดแล้ว"

ชายผู้นั้นสั่นศีรษะ

"เช่นนั้นท่านมาทำอะไรที่นี่ คงมิได้มาหาข้า?" ถังฟั่นถาม

"ถูกต้อง ข้ามาหาเจ้า ไปเถอะ!"

"ไปที่ใด"

"ไปแล้วย่อมรู้!"

"ช้าก่อน ข้าคงต้องบอกกล่าวคนของสกุลเฮ่อก่อนกระมัง อีกอย่างคน

ของสกุลเหวยออกเทียบเชิญ แล้วท่านปะปนเข้ามาได้อย่างไร"

อีกฝ่ายหัวเราะอย่างเย็นชา "ใต้หล้านี้ไม่มีที่ใดที่ข้าเข้าไปไม่สำเร็จ!"

ถังฟั่นนึกในใจ...*อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นท่านไปโลดเต้นบนแท่นบรรทมของจักรพรรดิให้ข้าชมดูหน่อยเป็นไร*

ทว่าเขาก็มิได้งัดข้อกับอีกฝ่ายต่อ เพียงถามอีกคำ "เรื่องเร่งด่วนหรือ"

"แน่นอน"

มิผิด คนที่ต่อความกับถังฟั่นผู้นี้ก็คือวังจื๋อที่มิได้พบพานนานวันนั่นเอง

วังกงกงอยู่เมืองหลวงแท้ๆ ไยวิ่งมาหาถังฟั่นถึงอำเภอเซียงเหอ

แม้อำเภอเซียงเหอจะอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง ทว่าถังฟั่นก็มิได้หลงตัวเองถึงขั้นคิดว่าวังจื๋อต้องมาสนทนาความหลังกับตนด้วยความว่างเป็นอันขาด

ความเป็นไปได้หนึ่งเดียวก็คือเมืองหลวงเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)